

[Oluf Pedersen.]

føre, at efter Lovforslaget skal der være Tavshed med Hensyn til, hvordan Produktionen foregaar, i Modsætning til tidligere, da Regeringen foreslog, at der skulde offentliggøres en Statistik med Hensyn til denne Eksport.

Dette Forslag omhandler et gammelt Stridsspørgsmaal. Saa sent som i 1934 foreslog den nuværende Regering en Kontrol med og en Begrænsning af Vaabenfabrikationen. Det blev dengang afvist af Venstre ved Partiets Ordfører det ærede Medlem Hr. Krag, ligesom det i Dag er blevet afvist af det ærede Medlem Hr. Nørskov, idet Partiet siger, at man ikke vil være med til en Begrænsning, for saa vidt andre Lande ikke gennemfører en tilsvarende Begrænsning. Et endnu værre Standpunkt indtager dog det ærede Medlem Hr. Pürschel, som allerede dengang hævdede, at han ikke kunde se, at der var noget galt i, at der foregik en saadan Vaabenfabrikation, og at dette, at man prøvede at begrænse den, kun vilde betyde saare lidt for Fredens Bevarelse. Det ærede Medlem hævdede ikke, at det ingenting betød; men han regnede dog med, at det betød saare lidt i Sammenligning med den store Profit, der maaske kunde være Tale om.

I Lov Nr. 122 af 28. April 1934 indeholdes der i § 7 et Forbud mod Udførsel af Vaaben uden særlig Tilladelse, men i samme Lovs § 10 er der en Bestemmelse om, at de bestaaende Fabrikker kan fortsætte deres hidtidige Virksomhed, og derfor har denne Lov — saaledes som det ogsaa hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget — været af meget ringe Betydning. I sin Tid, da man behandlede den nuværende Lov, stillede daværende Justitsminister Zahle i Udvalget et Forslag om, at de forhaandenværende Fabrikkers Virksomhed skulde begrænses til det hidtidige Omfang, de skulde med andre Ord ikke have Lov til at udvide Produktionen. Det blev imidlertid dengang afvist af Venstre og de Konservative. Jeg maa beklage, at man ikke i det nu foreliggende Lovforslag har indsat en tilsvarende Bestemmelse, nu da man ikke behøver at spørge Venstre og de Konservative om noget for at faa gennemført en fornuftig Lovgivning her i Landet. Naar man ikke har gjort det, er det vel, fordi man fra visse Sider har drømt om disse mange Penge, der kunde være Tale om at tjene, naar man i Stedet for en Begrænsning af Produktionen gik til at give Staten Overskuddet ud over et vist Beløb, at man altsaa fra Regeringens Side

regnede med, at her havde man fundet en Høne, der kunde lægge Guldæg. Jeg tror, dette er en meget forkert Opfattelse fra Regeringspartierne Side, baade med Hensyn til det Guld, der bliver at faa ud deraf, og med Hensyn til selve Problemet.

Retsforbundet forelagde den 15. April 1935 her i Folketinget et Forslag til Lov om Forbud mod Udførsel af Vaaben, Ammunition og andet Krigsmateriel, uden Adgang til Dispensation som i den gældende Lovs § 7, og samtidig foreslog vi Ophævelse af samme Lovs § 10, der giver de nuværende Fabrikanter Særrettigheder, giver dem Mulighed for at fortsætte deres Virksomhed i hidtidigt Omfang, ja, at udvide Produktionen, om saa skal være. Jeg begrundede dette Lovforslag, der desværre ikke kom til Behandling her i Tinget, med, at det efter vor Opfattelse var urimeligt, at man tillod en saadan Rustningskapital, der jo plyndrer Folket til Skjorten, og jeg udtalte, at Retsforbundet var selvfølgelig Tilhænger af fuld Frihed for legitim Produktion og Omsætning, men at Produktion og Omsætning af Mordredskaber og Vaaben efter vor Opfattelse ikke var legitim Produktion, men faldt ind under det, som det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen betegnede som „Dødens Købmænd“s Produktion.

Vi maa mene, at det rigtigste var at ændre § 7 i Loven af 1934 og at ophæve § 10 i samme Lov, altsaa ingen Udførsel af Vaaben. I Stedet for Vaaben kan vi sende dem derude, der ønsker at faa danske Varer i Bytte med de Varer, som vi skal have hjem, noget Flæsk og Æg og Smør og alle den Slags gode Ting. Maaske vilde vi derved gaa Glip af lidt ussel Profit tjent paa Vaabenfabrikation, men vi er dog efter min Mening ikke saa fattige her i Landet, at vi skulde behøve at tjene Penge paa Rustningsindustrien, det frygteligste af alt. Man kan heller ikke se bort fra — hvad det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen ogsaa var inde paa —, at det Profitbegær, som ligger i Rustningsindustrien, kan være farligt for Fredens Bevarelse.

Det er ikke uden naturlig Sammenhæng, naar man ser Det konservative Folkeparti baade gaa ind for Told, gaa ind for al Slags Galskab og i denne Forbindelse ogsaa gaar ind for, at denne Krigsindustri skal have Lov til at florere lige saa meget, som den nu kan have Lyst til, uden at man fra Statens Side skal kunne begrænse den. Dette hører naturligt sammen, men man skulde ikke tro, at Regeringen vilde gaa med til at gennemføre en Ordning, der betyder, at man opretholder og udvider denne Indu-